

סיפורים מיסתוריים בלילה גשום

בולים אנגליים פלאיים, ספר שתפח אחרי שהסופר מת מזמן, ואתגר לפרפרי הארץ. ליל סערה אחד, שלוש תעלומות

אגאתה כריסטי ובוול מהסידרה לזכרה

עישנתי וגם אין לי סיגרים. לכן פינקתי את עצמי בלגימה ורודה נוספת ועברתי לסיפור האחרון.

פארק הפרפרים

לפני זמן מה זימן אותי מנהל של מפעל גדול בצפון הארץ לפגישת עבודה. אנו רוצים להקים בשטח המפעל פרויקט לטובת הקהילה, גילה את אוזני מה הפרויקט, שאלתי. פארק פרפרים פתוח, אמר המנהל. חיכיתי לחיוך או לקריצת עין, אולם אלו לא הגיעו. זה השם והטלפון של אדריכל הנוף, אמר המנהל, והושיט לי פיסת נייר. התקשר אליו וקבע פגישה.

טילפנתי לאדריכל, שוחחנו ארוכות, ולאחר יום הגיעו אלי בדואר האלקטרוני תכניות הפארק. בחצר המפעל תוקם פיסת טבע מקסימה, בריכות מים עם נחל שמחבר ביניהן ודגים שוחים בהן, עצים מכל הסוגים, שטיחים של שיחים בשלל צבעים, פרחים ועשבי בר, מסלול הליכה מאבנים חוצה את הפארק לאורכו, והכל צבעוני ופורח.

אבל הפארק ממוקם בתוך חצר מפעל גדול ואפרורי הממוקם בתוך אזור תעשייה מלא מבני תעשייה אפורים, הקשתה קשת. איך יידעו הפרפרים שיש שם גן כזה?

את זה, השבתי הפעם, תצטרכי לגלות בעצמך.

השעה הייתה מאוחרת. נטלתי לגימה אחרונה מכוס השמפניה הורודה. הגיע הזמן ללכת לישון. מחר אגש לסניף הדואר המקומי ואשלח לפיטר מלונדון סידרה של בולי ארץ ישראל צבעוניים. אולי עם צילום של פרפרים.

הספר הנעלם

לפני שנים רכשתי ספר שיצא במהדורה משנת 1956 של הסופר תומאס מאן בשם "וידויי ההרפתקן פליקס קרול". מסופר בו על פליקס קרול, הנשכר להתחזות לרוזן. הוא נוסע לטיול בארצות אחרות כדי שהרוזן האמיתי יוכל להישאר בסתר בפריז עם אהובתו. בסוף הספר, שנקטע בשיאו, נרשם: סוף החלק הראשון.

חיפשתי את החלק השני ולא מצאתי. במקורות שברקתי נרשם כי תומאס מאן נפטר לפני שהשלים את כתיבת החלק השני. כך חייתי שנים עם תחושת החמצה.

לפני כחודש נתקלתי במדור ספרים של עיתון יומי בהודעה כי יצא תרגום חדש בן 450 עמודים של הספר "פליקס קרול, וידויי של מאחו עיניים", מאת תומאס מאן. מיהרתי לארון הספרים, שלפתי מהמדף את הספר שלי משנת 1956, דפדפתי במהירות עד לסוף הספר ובדקתי. הספר שאצלי הוא בן 240 עמודים בלבד. האם מצאו את החלק השני שתומאס מאן לא הספיק לכתוב?

נרגש פניתי לידידתי שעובדת באחת מחנויות הספרים באזור, ושטחתי לפנייה את התעלומה. לאחר התייעצות שלחתי לה צילום הדף האחרון של הספר הנמצא בירי. לאחר מספר ימים הגיעה התשובה. הדף האחרון בספר אצלי בן 240 העמודים, והדף האחרון בהוצאה החדשה של הספר בן 450 העמודים, זהים לחלוטין.

איך זה יכול להיות, שאלה ששת. גם את זה, השבתי, תצטרכי לגלות בעצמך. הייתי מנסה עכשיו סיגר עם השמפניה הורודה, חשבתי לעצמי, אבל מעולם לא

היה זה ערב חורפי. התכרכלו שנת (הכלבה) ואני על הספה מול תנור החימום. בחוץ ירד גשם זלעפות והיכה בתריסים. הדלת לחדר הסמוך חרקה קלות. מפעם לפעם הבליח ברק ולאחריו נשמע קול רעם מהדהד. ששת נהמה. זה הרגע, אמרה, לכמה סיפורי מתח המתאימים לערב גשום וחשוך. בסדר, אמרתי, ומזגתי לי כוס שמפניה ורודה. אספר לך על כמה מקרים שאירעו לי בחודש האחרון.

הסופרת

לפני כחודש נתקלתי בידיעה בעיתון היומי. בהודעה סופר כי השירות הבולאי הבריטי החליט לחגוג 100 שנה למוותה של סופרת ספרי המתח אגאתה כריסטי ולהוציא לזיכרה סידרה של שישה בולים. כל בול יוקדש לאחד הספרים של הסופרת ויכלול ציור המתאר את המוטיב העיקרי בסיפור.

באחד הבולים, למשל, היה כתוב "הרצח באורינט אקספרס" ועל הבול רואים רכבת ומאחד החלונות נשקפת דמות בשמלה אדומה. הרוצח עצמו מתחבא מאחורי וילון רגיש לחום. במאמר נכתב כי כאשר מאירים על הבול באור אולטרה סגול הוילון נעלם ומופיע שמו של החשוד. בכל בול יש גם אות חבויה, וכשמחברים את כל האותיות בסידרה מקבלים את השם אגאתה.

שלחתי לפיטר חברי בלונדון אימייל בהול. סיפרתי לו על הבולים וביקשתי שתמורת תשלום ירכוש עבורי את הסידרה. פיטר דחה את נושא התשלום והודיע לי כי רכש את הבולים והם בדרך. כעבור שבועיים חיכתה לי בתיבת הדואר מעטפה ובה סידרה יפהפייה של ששת הבולים. אחיינית רכשה עבורי באינטרנט בשני דולר (כולל משלוח) פנס עם אור אולטרה סגול, אני קניתי את הבטריות והנה, אמרתי לששת, לפניך על המדף מונחים הבולים.

ומה עם שמות החשודים בכתב סתרים, שאלה ששת. האם זה עובד, או תרגיל פרסומת בלבד? את זה, השבתי, תצטרכי לגלות בעצמך.

לגמתי עוד לגימה מהשמפניה הורודה ועברתי לסיפור הבא.